

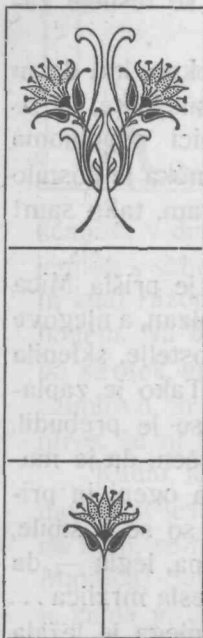
pristavil stol in sedel k mamici. Božal je njeno roko, jo poljubljal in čakal, da bo mami bolje. A čakal je zaman.

Mica je vneto pokašljala. S tresočo roko je pokazala sinku lonec, v katerem sta bila še dva kuhana krompirja od sinoči. Tonček je zlezal na peč, olupil krompir in ji ga ponudil. A ona je zmajala z glavo in mu pokazala, naj sam sne. Šele po večkratnem prigovarjanju jo je slušal. Potem pa je zopet sedel k postelji in čakal...

Ko je prišla drugo jutro Završnikova botra pogledat, kako gre Mici, jo je dobila — mrtvo. Poleg postelje pa je klečala sirota in plakala. Sama, tako sama!

Zagrebli so jo. Ob grobu je stal gluhonemi deček in strmel v jamo, kamor so mu položili mamico. Stal je nepremično. Po bledem njegovem obrazku niso tekle solze. Ko pa so začeli pogrebci metati zemljo v jamo, kjer je počivala ona, se mu je izvil iz prsi bolesten vzklík. Takrat ga je prijel Završnikov boter, ga dvignil v naročje in krenil z njim proti izhodu pokopališča. Dete pa je plakalo, plakalo za materjo, ki ga je edina razumela, ki mu je edina znala govoriti.

Ostal je pri Završniku. Sedel je navadno pri peči bled in miren. Njegov itak že droben obrazek je postajal od dne do dne še drobnejši. Ko so zacvetele prve rože, so položili tudi gluhonemega Tončka v jamo k mamici. Bil je zopet pri njej, ki ga je slišala in ki jo je slišal tudi on...

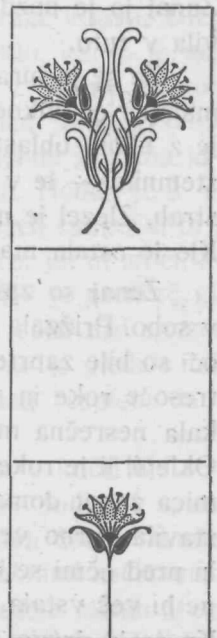

Neznana bol.

*Kakor potnik na križpotju
v mraku žalostno zaplaka,
se ozira na vsa pota
in človeške duše čaka*

*Oj, tako je v srcu mojem;
vsega, vsega se boji,
v bolih vpije in kriči,
če ga vprašam, kaj mu manjka,
pa molči.*

*Trda skala v ognju počí,
tudi led jo razdrobí,
oj, tako mi bol neznana
srce revno zdaj mori,
ko bi le kot trda skala
vse preneslo, srce ti!*

Jan Reginov.